

МИКИТА

ЖУРНАЛ ГУМОРУ І САТИРИ

“МУКУТА” UKRAINIAN JOURNAL OF HUMOR & SATIRE

VOLUME IX. No. 49.

ЦІНА 10 ЦЕНТІВ

РІК ІХ. ЧИСЛО 49.

“РІЗНИЦЯ ВІКУ”

— ЧИ ТИ ПЕВНА, ЩО ТВИЙ ЧОЛОВІК Є ДВА РАЗИ СТАРШИЙ
ВІД ТЕБЕ, ЯК ЦЕ ВСІМ ОПОВІДАЄШІ?

— РОЗУМІТЬСЯ! КОЛИ Я МАЛА ОДИН РІК, ВІН МАВ ДВА
РОКИ! ...

ЧИ ВИ ВЖЕ КУПИЛИ ДЛЯ СЕБЕ “МІШОК СМІХОВИНОК”?

“ М И К И Т А ”

ЖУРНАЛ ГУМОРУ І САТИРИ

Ціна поодинокого числа ... 10 ц.
Передплата на 12-ть чисел \$1.20
Закордоном і в Канаді \$1.50

Адреса Видавця:

Eugene Berezinsky
77 East 7-th Street
New York 3. N. Y.

ЗРОБИТЬ НАМ ЛАСКУ

Тому, що по розсилці попереднього числа нашого журналу, багато примірників його вернулось нам з допискою „Змінив місце замешкання” або „Випровадився”. Звертаємося до всіх вас з проханням, будьте так добрі і повідоміть нас поштівкою чи ви одержали Число 48. і чи ваша адреса є даліше точною.

Багато читачів роблять це, тобто коли змінюють місце замешкання, повідомляють нас, і ми без жадних додаткових коштів, котрих майже всі адміністрації інших видань вимагають, справляємо їх в своєму адресарі.

Але на жаль, багато таких, що чи забувають, чи легковажать собі цю справу і цього не роблять. Ми нічого про це не знаючи, висилаємо журнал на ту адресу, котру маємо. Правда, деякі поштові уряди недоручені примірники нам звертають, і ми мусимо покривати кошта звороту. Але в більшості багато примірників пропадає, губиться.

Недавно тому дістали ми листа від одного з дуже добрих приятелів нашого видавництва, з зажаленням. Чому ми стримали висилку нашого журналу на його адресу? Щастя тільки, що на листі була зворотна адреса, і ми зараз написали до него листа з запитом, коли він перепровадився на нову адресу. Відповідь була, що вже близько пів року, але не пригадує собі чи дійсно повідомив нас про те, чи ні. Маючи на складі не одержані ним числа, ми вислали їх вже на нову адресу, чим полагоди-

ли справу, але вислані числа враз з поштовою оплатою на попередню, стару адресу ніколи не повернулись.

Отже ж як бачите, ми потерпіли подвійно, хоч і наш приятель з певністю того нам не бажав, але з невідомих нам, ані йому самому причин не повідомив нас про зміну своєї адреси.

Тому то нині, просимо всіх, будьте так добрі і таки зараз по одержанні оцего числа повідоміть нас, що його одержали, та чи адреса ваша є надальше точною. Защо вже згорі щиро вам всім дякуємо.

Адміністрація

ЖЕРТВАМ КОМУНІСТИЧНОГО ДУРМАНУ.

Ой ви бідні раби
наймитягів москви,
Поки будете ще
вихваляти ви те,
Що вам будьто б свої
а в брехні фахівці,
Так уміло, спритненько
представляють гарненько?

Хоч самі вони там,
в ту країну, що вам,
Тут за рай представляють
виїзджати не бажують.
Тому вам вже пора
взятись тут до діла,
Та й прогнати їх так
як нікчемних собак.

Щоб поки будуть жити
вже нікого дурити,
Вони більше не брались
або, щоби забрались,
З того краю свободи
де щасливі народи,
В ту для них дорогу
пролетарську сторону.

Та коли б так було там
як вони голосять вам.
Так повірте ви мені
що вони таки усі
Скоро б звідти забрались
однак вже переконались,
Що там волі нема,
і всьо решта брехня!

Та за гроші, мов юди,
вони даліше і всюди,
Як лише самі знають
свою брехню розсвіають.
Бо коли б перестали
та грошей не дістали,
То з чого б тут вони
даліше жити могли?...

А так, праця легенька
і платня не маленька,
Можна тут мов пан жити
й темним юра крутити.
Та спитайте прошу їх
для інформацій своїх,
Чому Сталіна в Москві
бандитом прозвали всі?

Бо Булганін та Хрущов
дуже ясно всім сказав,
Що сам Сталін поки жив
чортівські діла творив.
Що йому хотілось брав,
кого хотів сам стреляв,
Навіть своїй жінці власній
зробив кінець передчасний.

А вони вам тут казали
щоб ви його вихваляти,
Бо Сталін є наймудріший
для народів найцедріший.
А ви бідні, тупоумі, ...
лиш слухали їх в задумі
Та й дались їм заманити
й стали Сталіна хвалити.

Тому нині кличу вас
в дуже принагідний час,
Вдартеся кулаком в груди
і скажіть: Вже так не буде!
Америка нас приняла
волю, і свободу нам дала,
То ж поки будемо жити
лиш її будемо служити!

Бо нема на світі нині
другої, щоб тій країні,
Могла чимось дорівнати
або більше чогось дати.
Не кажу вже емігрантам
але рідним синам, донькам,
То ж й Америку шануйте
а на слуг москви наплюйте.

Микита

З советського побуту.

„ОКОЗАМИЛЮВАННЯ”

Ось як описує ревізію кооперативного ресторану високими кооперативними достоїнствами кореспондент „Ізвестій” Б. Лобанов.

„Уночі в районному центрі Комсомольське на Вінниччині зчинився переполох. Завере-

щали поросята, закудкудакали кури, завохтали індички. Тут і там в будинках засвітилося світло. Вулицею в папрямі ресторану бігли люди. Що сталося? А сталася незвичайна подія.

Голова управи облспоживспілки Репренцев дістав по телефону „сигнал” про те, що з Києва виїхали два керівні кооперативні працівники. Він закликав начальника відділу громадського харчування і наказав:

Лети кулею у Комсомольське, і щоб на ранок усе було в зразковому порядку! Викликаний примчався до Комсомольська вночі.

Відразу на ноги поставлено і всіх працівників торгівлі і громадського харчування. Різали курей, індичок, гусей, кололи поросят. А поки в ресторані розпалювали у печі і запасні кухарі патрали курей, Репренцев тривожно думав: „Якби не забули змінити там скатерті на столах та вивіски на вікнах. Знаю я, що не міняли їх місяців зо три.”

Він то підносив телефонну слухавку до вуха, то зітхав і клав її на місце.

„Не забули б працівники ресторану передатися... хоч би фартухи змінили. Фризієра їм не зашкодило б...”

І — дивна річ — усе вийшло на його бажання.

Коли о 12-тій годині дня на сигнал спеціального обсерватора: „Ідуть. ідуть!” відкрили ресторан, перемучені довгим очікуванням відвідувачі ахнули: де й поділися чорнобурі скатерті, запорошені завіски на вікнах, — усе виблискувало сліпучою білістю.

„А який асортмент усяких надійків в буфеті, яка різноманітність страв! І хіба можна було пізнати у тих напричуд чемних працівників ресторану неохайність, зачучверених офіціантів та офіціанток!

Біля ресторану спинилися два авта. З них вийшли заступник голови управи Центросоюзу ССРСР тов. Кабанов, заступник голови управи Укопосоюзу ССРСР тов. Сіроштан і сам товариш Репренцев.

Посідали за стіл. Уважно вивчили меню. Замовили. Миттю все було подане. З’їли. Заплатили.

— У нас в Києві, мабуть, такого ресторану не знайдеться... — сказав один.

— Та й у нас в Москві пошукати такого треба, — докинув другий. — Треба подякувати працівникам ресторану.

Подякували. Потиснули руки. Посідали в авто й поїхали.

Другого дня ресторан прибрав свій звичайний тноблячий відвідувача вигляд. Але в пам’яті московських і київських гостей він залишився, як зразковий.

Всі, хто знає Репренцева, кажуть:

— Авжеж, уміє Олексій Федорович очі замилувати”:

ПОШТА ВИННА

— Ви чули? В газеті було сказано, що недавно знайшли книжку, яку Шевченко післав письменниці Марко Вовчок.

— Бачите? Я завжди кажу, що пошті не можна довіряти.

ПЕРЕПИСКА РЕДАКЦІ

Песимістка з Дітройт. Щиро дякуємо за поштівку, поради використасмо. До ваших гарячих слів похвали, треба було ще долучити передплату, а то без неї температура ваших гарячих слів скотилася майже до зера.

Поет з Бобфало. Ваш високо літературний твір відсилаємо і просимо не дописуйте більше, що „право передруку застережене”, бо ми певні того, що його ніхто не тільки що не передрукує, але навіть і не надрукує.

Ю. Т. Нью Йорк. Пропозиції, щоб „Микита” став органом вашої партії, не приймаємо з тієї тільки причини, що самі вмієте добре микитити.

Цікавий Читаг. До книгарні, в котрій ви купували наш журнал, не висилаємо його більше тому, що нам остогидло було просити властителя по десять разів, щоби розчистився з нами за вислані йому примірники.

Публічно в журналі не хочемо писати, котрий це саме властитель, та котрої книгарні, бо не хочемо наразити його на неприємність, та утрату покупців.

Критик з Ошави. Вживати слова „різниця” замість „ріжниця” почали ми тому, що вже майже наша преса його вживає, і ми не хочемо оставитись позаду. Хоч може ви і маєте рацію кажучи, що воно походить від слова різник, як це наводите в реченні: „У різника була своя різня, в котрій він різав телят”.

Н. М. з Неварску. Питаєте, чому не пишемо на політичні теми, та не містимо політичних карикатур?

Поправді, у нас немає такого карикатуриста, щоби потрапив влучні карикатури рисувати, а по друге, в Америці виходить теж другий гумористичний журнал, котрий вповні заступає це місце в нашій пресі.

Ми редагуємо свій журнал в більшості на загально життєві теми, тому що два однакових, були б для себе конкуренцією. А крім того з переконання знаємо, що як наш, так і цей другий журнал має майже одних, і тих самих передплатників. Ви ж самі передплачуєте оба. А чи передплачували б їх і тоді, коли б були собі майже однакові? Сумніваємося.

Г. Н. з Денвер. Просите поради, чи зі своїми працями пускатися на воду, чи ні?

Краще продайте їх гандляреві старими паперами, може хоч дещо грошей за папір вам вернеться, а на воду можете пускатись самі, купіль нікому не шкодить.

П. К-ар. Торонто. Чи стара жінка добра? Не знаємо, ми ще ніколи старої жінки не їли.

З АНГЛІЙСЬКОЇ ДІЙНОСТІ

У купе швидкого поїзду, що йшов з Едінбургу до Лондону, сиділо проти себе два пасажирі. Їхали вже так мовчки дві години.

— Вибачте. — відозвався нарешті один з них, — хочу вам звернути увагу, що ви тримаєте газету догори ногами!

— Це нічого! — буркнув другий, — вам вже п'ять хвилин тліє права кишеня від сигари і однак я вас не турбую.

МУДРИЙ СИНОК

Раз батько й матуся
Степанка спитали:

— Скажи нам синожку,
що б нині робив,
Скажім так наприклад
наш геній Шевченко.
Коли б так між нами
в Америці жив?

Степанко, як завжди,
подумав хвилинку.

Потім певний себе
так їм відповів:

— Поберав б як й другі
пенсію старезу.
Чейжеж уряд всім тут
таку признає!

Ебер

ЖІНОЧА ЛОГІКА

З нагоди іменин має відбутися велике прийняття. Жінка каже до чоловіка:

— Ми мусимо купити новий килим на підлогу. Гості, як побачать старий килим, подумують, що твоя крамниця банкрутує. Ми не можемо собі навіть порядного килима купити. Просто сором!

Чоловік зітхнув, але признав жінці рацію. Чого доброго, таки справді подумують, що його справи стоять зле. Витягнув портфель і дав грубий банкнот дружині.

Ввечері приходять до нього жінка в прекрасній вечірній сукні. Мрія, а не сукня!

— О, — здивувався чоловік, — мені здавалось що ти говорила про килим, про те, що люди подумують...

— У вас, чоловіків, немає ніякої логіки, — відповідає дружина. — Хто там буде дивитись на підлогу, коли я стану на ній у цій сукні?

ТЕБЕ ВЖЕ НЕМА!...
(В 40-ліття Смерти І. Франка)

Тебе між живими
давно вже нема,..
А молот тяжкий твій
червоні підняли.
Та замість розбити
темноти скалу,
Вони ним кайдани
кувати почали.

І кують прокляті
без хвилі спочинку,
На руки й на ноги
не тільки борців.
За волю і правду
як Ти колись кликав
А навіть на жінок
і безсилих старців.

Хоч пам'ять по Тобі
так гейби шанують,
По школах про Тебе
дітей малих вчать.
Однаке про волю
за котру боровсь Ти,
Хоч знають, та дітям
не кажуть, мовчать!

Гей злидні нікчемні
сатрапи червоні,
Якщо ви на правду
за рівні права,
Так правди святої
ви не закривайте,
Не змінюйте стихів
у творах Франка.

Розкуйте за правду
заковані маси,
Та дайте їм волю,
свободу й права.
Бо хоч ви закули
в кайдани їх руки,
Так духа закути
в вас сили нема.

І прийде вкортці
день суду, розплати,
Наш нарід цей молот
вирве з ваших рук,
Розіб'є ним тюрми
та вийде на волю,
І житиме вічно
без страхіття, мук.

Евген Березинський

НЕПОРОЗУМІННЯ

— Говоріть голосніше, пане, бо я трохи не дочую.

— Я не говорю, пане добродію, я тільки жую гуму.

ДЕЩО З ССРСР.

Начальником слідчого відділу був один емведист, що мав скляне око. Він правлявся з в'язнями. Якось підчас перерви в переслуханнях, спитав він в'язня:

— Якщо вгадаєш, котре моє око скляне, а котре правдиве, відпущу тебе додому. — І став лицем до лица з в'язнем.

— Ось, це — сказав бездуми в'язень.

— А по чому ти впізнав? — спитав зацікавлено емведист.

— Бо ваше скляне око дивилося на мене цілком по людському.

НЕМАЄ ТАКОГО ОСЛА

До однієї з шкіл в Канаді приїхав інспектор. Учитель заповів показові іспити. В присутності батьків почав інспектор питати:

— Скажи мені, Івасю, яке маємо в гірських районах корисне звірятко?

Івась вибубнив одним духом:

— Найбільш корисне звірятко в горах — це осел.

— Дуже добре! — похвалив інспектор. — Скажи мені ще тільки, чи осел є великий?

Івась, який ніколи в житті осла не бачив, замнявся, Учитель, щоб рятувати ситуацію, став з-заду інспектора і піднісши понад його головою руку, показав, який заввишки осел. Івась подивився, подумав хвилю і сказав:

— Осел є такий високий, як пан інспектор!

Присутні розсміялись, учитель зніяковів. В той момент з

передостанньої лавки якийсь учень підніс руку, бажаючи щось сказати:

— Прошу! — сказав інспектор, — ти щось знаєш про осла?

— Так, прошу пана, Івась не знає. Такого великого осла, як пан інспектор, немає на цілому світі!

ПО ТЕЛЕФОНІ

— Іване, я знайшла в твоїй кишені листа, того, що ти мав його місяць тому вкинути до поштової скриньки.

— Так, Марусю, я пригадую собі це. Я скинув тоді маринарку, щоби ти пришила гудзик, і цілий місяць ходжу у старій маринарці.

ТЕЧЕ РІЧКА, НЕВЕЛИЧКА
(На ноту народньої пісні)

Тече річка, невеличка
то вісьта, то гайта,
Кличе хлопець дівчиноньку
з собою на „райта”.

Ходи, ходи, моя „дарлінг”
не бійся нічого,
Бо я маю вже інсюренс
на „форда” свогого.

Поїдемо десь по парку
чи в „контрі” до ліса,
Там я „кару, запаркую”
ти дась мені „кіса”.

Хіба би я „крейзі” була
вона відказала,
Щоб з тобою галапасним
до „кари” сідала.

Мені моя одна „френдка”
на „денцу” казала,
Як з тобою раз їздила
досить „троблю” мала.

Бо на „гайвей” тоді була
„трефік” моц велика,
А ти дуже хотів її
обняти за „ника”.

А потому, як заїхав,
десь далеко в „вуд”

Вона зараз догадалась
що буде „но гуд”.

Тому дала тобі „ордер”
назад „бекувати”,
І не хоче вже з тобою
більше „дейта” мати.

Тече річка невеличка,
то вісьта, то гайта,
Немає „бойс” кого тепер
брати вже на „райта”.

Бо дівчата бояться з ним
до „кари” сідати,
Тому що він по „гайвею”
беретьсь „кісувати”.

Ебер

„У СМІШКИ”

зібрав

Евген Білецький

В Книгарні

Якийсь добродій приходить до одної із наших книгарень в Нью Йорку і хоче купити книжку „Мужчина Паном В Своїй Хаті”.

— Цю книжку, — каже власниця книгарні — можете добродію набуть на нашім відділі „Байки Для Чемних Дітей”.

Порівняння.

— Чому ви не женетесь? — питається пані воєнного полоненого, котрий щойно вернувся з полону.

— Ой, пані, я щойно вернувся з неволі.

Бузьки.

Два жидки вибралися на прохід за місто, їдуть, розглядаються кругом, врешті один із них каже:

— Дивись, яка гарна весна, навіть бузьки вже повернулись, прилетіли.

— А звідки ти це знаєш? Ти вже видів бузьків?

— Видіти, не видів, але чув, як вони кукали.

Страх перед смертю

Підчас побуту Волтера на дворі Фридриха Великого, одного разу запропонував король гостеві прогульку човном. Волтер запитав, що до човна наливається вода і скоро вискочив на беріг.

— Чи ви аж так лякаєтесь смерті? — запитав сміючись Фридрих.

— Я не боюся, — відповів Болтер — но, так... королів є багато, а Волтер лиш один.

Учитель до малого Івася, що щоденно дістає двійку в школі.

— Що сказав батько на твою двійку?

— Був злий, дуже злий, якщо ви його зустрінете, то зійдіть йому з дороги.

Модерна нарезена

— Чи ти справді знаєш так добре swojego нареченого, що йому віриш?

— Знаю його дуже добре, але як він зветься, і де мешкає, тих дрібниць не знаю.

В Потязі

— Пані, чому ваш синок курить? Чейже ж тут написано, що не можна курити.

— Він ще не вміє читати. — відповідає матуся.

Теорія Умовности.

— Татку, — питається малий синок — Чи сто долярів є багато, чи мало?

— Це залежить від того, чи я маю їх заробити, чи мама видати.

Між Студентами

— Як ти не стидасься ходити в такім полатанім плащі?

— Чого стидатися? Коли б це був мій плащ, то ще пів біди, а це позичений.

В Бюрі

— Що ж це! — верещить директор — Девята година, а тих ідіотів ще нема?

— Ні, — відповідає спокійно вольний — ви перший, пане директоре.

В Школі

— Я не виходжу, ти не виходиш, він не виходить. Ми не виходимо, ви не виходите, вони не виходять. Моріц, повтори це.

— Ніхто не виходить і шлюс!

Знає його

— Вашого нареченого панно Олю, я знаю дуже добре, він є великим любителем старинності.

— Що ви тим хочете сказати? Зовсім не приналежу до старих дівичь.

Досвіджена

— Може б ви пан-отче дали мені негайно шлюб, бо мій наречений умирає в лічниці.

— Але ж, це не можна!

— Чому не можна? Я вже кілька разів так робила.

Наші Діти

Малий Ромчик не пам'ятає воєнної заверюхи, знає тільки, що це були лячні часи. Тета розповідає йому, що тоді всього бракувало, навіть мила, люди не мали чим митися. Малий Ромчик цікаво слухає а врешті питає:

— Тето, а коли ще вибухне війна?

Неможливе

— Слухай Марійко, — каже господиня, — я бачила як ти цілувалася з листонешом, не лише рано, але і вечером. Мене ні трішки не здивувало б, коли б ти робила те саме і з молочарем.

— Але ж прошу пані, це не можливе. Молочар приходив лиш раз на день.

З Жидівського Гумору

— Мойше, що чувати? Що ти тепер робиш? — питається цікаво Лейба.

— Що маю робити, — відповідає Мойше — Щоденно рано о сімій годині лежачи в ліжку дзвоню на покоївку.

— Що? . . . В таких часах ти ще маш покоївку?

— Покоївки вже не маю, — відповідає знова Мойше, — Але дзвінок ще остався.

Відповідальність

— Я вже пояснив Вам, мої діти, — каже учитель — що то таке відповідальність. Ігоре, чи ти можеш мені дати приклад на це?

— Всі гудзики від моїх штанів пообривалися, крім одного. На тому одному тяжить тепер уся відповідальність.

Між Приятелями

— Дорогий приятелю, — просить один — Прийди в суботу на мій шлюб.

— Дай мені спокій, — відповідає другий, — я дурний, що на свій пішов.

Кінець Байки

— Татку, — питається малий синок, — Чому кожна бай кінчиться шлюбом?

— Бачиш синку, — відповідає тато, — тому що разом з шлюбом кінчиться байка.

ТЕЖ ПРИЧИНА

Раз в неділю пополудні у Томкінс Сквер парку, Гриць Теличка і Проць Тичка розпочали сварку.

Котрий із них вийтом буде як повернуться знова, У вільну вже Україну до родимого села.

— Тебе люди не виберуть! став Гриць верещати, Бо ти з роду любив й любиш завжди пана грати.

— А ти, — каже знова Проць хоч пана не граєш, Так що таке вийтвство й поняття не маєш.

І так словечко по слові аж дійшло до того, Що Гриць Процеві всадив п'ястука одного.

Аж з носа червона кров на землю полилась, За хвилинку біля них поліція появилась.

А списавши протокол обох їх забрала.

На станицю, і три робі відсидіти там казала.

І від годі Гриць та Проць не ходять до парку

Бо бояться, що знов можуть розпочати сварку.

Ебер.

„3 ЛИСТІВ ДО МИКИТИ”

Дорогий Микито!

Як сам знаєш, то я не чванячись, читаю твої праці ще від самого початку, мені вони любі, і я вдоволений ними. Але недавно тому, в нашому містечку поселився доктор Самохвальбенко, який саме він доктор, то чорт лисий його знає, бо ні медик, ні хірург. ні дентист, ані теж жаден науковець, працює таки в тій самій фабриці, що і я, правда він початківець, і починає здолу, ну а я вже таки троха на вищий щабель видерся, бо маю за собою роки досвіду, одначе річ не в тому.

Познакомившись з ним, я запропонував йому стати членом нашого союзного відділу і правда, що не тільки що сам став, але і всю родину також записав, чим зробив прислугу не комусь іншому, а таки сам для свого власного добра, але річ ще і не в тому.

Одного разу перечитавши твій журнал, взяв я його на збори, та передав нашому докторові кажучи:

— Візьміть пане докторе і перечитайте, це діло також одного члена нашого союзу.

Доктор подякував гарненько та забрав з собою додому. З другим числом зробив я те саме, той висловив своє вдволення ще й додав:

— Знаєте, я вже сам хотів вас питати, чи немає у вас чергового числа.

— Ну, коли так, — сказав я собі в дусі — то може з часом і мені вдасться приєднати нового передплатника, дав я йому журнал, а питати о передплату рішився вже на другий раз. Не минуло тиждень часу, як у двері моєї хати хтось застукав.

— Хто там? — питаю я.

— Доктор Самохвальбенко!

Підійшов я скоро, відчинив двері, поздоровкались ми християнським привітом, а коли вже розсівшись обговорили деякі справи, він запитав:

— Знаєте, мене до вас моя стара випровадила, бо читаючи Микиту запримітила оповістку про книжку „Мішок

Сміховинок” і каже, іди як що вони вже її закупили і перечитали, попроси, щоб випозичили нам.

Скажу вам правду, що того я такій не сподівався, і хоч „Мішок Сміховинок” давно вже закупив, думаю ні, цього вже таки забагато, треба мені пробувати щастя.

— Та, воно, — кажу докторові — правду кажучи, то ми були закупили цю книжку, зараз таки по появі з друку, але недавно тому була у нас сестра мосі жінки, та що живе на фермі, і звернула нам за неї гроші, та забрала собі, кажучи вам ближче на пошту, то можете замовити для себе другу. І от я саме завтра збираюся вислати передплату, тобто відновити і замовити для себе другий „Мішок Сміховинок”, коли б хотіли то тепер, коли вже познайомилися зо змістом журналу, дали ще і від себе замовлення, то не тільки що видавець бувби вам вдячний, але і я мігби при цій нагоді сповнити свій обов'язок супроти любого мені журналу.

Доктор Самохвальбенко неначе б в рот води набрав, думав над чимось, думав, а на решті питає:

— А скажіть мені, хто саме цей видавець є, яке у нього образування, титул?

— Цего вам не скажу, я зі своєї сторони пишу до него „Пане Редакторе,” або прямо, Пане Березинський.

— А давно він вже тут в Америці?

— І цього докладно не знаю, але праці його читав я у нашій пресі вже в 1937 році.

— О це видно, старий емігрант, але мені цікаво, чому я, хоч знав дуже добре всіх докторів, редакторів, журналістів, поетів, повістарів, артистів, малярів, взагалі всіх з нашої кращої верстви, ніколи на рідних землях такого імені не чув.

— Ну, це інша справа, але скажіть правду, так з рукою на серці. Чи журнал подобався?

— Та, не злий, але мігби бути кращим, наприклад, більше карикатур та праць на-

шої кращої верстви.

— А я знова бачите, іншої думки, верства чи титул, не грають у мене великої ролі. Я не по них, а по ділах осуджую людину. З рештою ви ж самі знаєте з якої верстви, виходили наші найбільші мужі, як Шевченко, Франко, та сотки інших. З якої верстви народу було найбільше синів в Січових Стрільцях, Галицькій Дивізії та Повстанській Армії. Дивімося на факти з історії, та власного досвіду.

На тому ми мусіли закінчити нашу полеміку, бо до хати увійшла моя стара, ну а жінка, як знаєш, цілком іншу тему має.

Правда при відході доктор Самохвальбенко оставив мені передплату і належитість на книжку „Мішок Сміховинок”, котру в прилозі тобі пересилаю, а кінчаючи оцих пару слів, хочу піддати тобі сугестію, як на твою думку буде вона тобі корисною, то попробуй щастя.

Там в Нью Йорку у вас, є наші ІВАН чи УВАН. Ентеше чи НТШ. та інші наші інституції. Чи не мігби ти чим їм прислужитися, або і всунути котрому із їхніх головаців пару зелених в кишеню, щоби і тобі який хвіст-титул прийняли?

Правда, ми пересічні люди, того від тебе не вимагаємо, але що є між нашою еміграцією, багато подібних самохвальбенків, то може була б тобі із того яка користь, але, якщо так як я на свою думку вважаєш це безпотрібним, так оставайся і на даліше без хвоста-причепи, бо такий в Америці і так нікому жадної користи не приносить.

Грицько Сверлик

СЛОВО ДО ВСІХ

Чи ваші сусіди, приятелі та знайомі читають вже наш журнал „Микита”? Якщо ні, так просимо вас, будьте так добрі і пришліть нам їхні точні адреси, щоби ми могли і для них вислати оказові числа нашого журналу. Зробіть для нашого видавництва цю прислугу, а ми сторицею віддячимося всім вам за таку.

В ШКОЛІ.

— Що це таке чудо? — питає професор малого Дмитра.

— Не знаю, прошу пана професора.

— Якби так наприклад засвітилось колись вночі сонце, то щоб ти сказав?

— Що то є місяць!

— Та ні, але якби тобі сказали, що це сонце, то якби ти тоді це назвав?

— Брехнею, прошу пана професора.

— Але якби так я, що ніколи не говорю неправди, впевняв тебе, що це є сонце?

— То я сказав би, що пан професор трохи випили...

НАША ПОДЯКА

З випуском оцего числа, належить в першій мірі знова Добродієві А. Козій з Чикаго Ілл. за приєднання дальших 5-тьох нових передплатників. Досі Добродій А. Козій приєднав для нашого журналу вже 20-ть нових передплатників. Защо йому дуже щиро дякуємо.

На Пресовий Фонд нашого журналу зложили слідууючі особи: Добродій А. Хромьяк з Філадельфії Па. \$3.00. Добродій Лев Куц теж з Філадельфії \$1.00 та Добродій Гаврило Махия з Гамтрамк Міш. 80 центів.

Як рівнож щиро дякуємо Добродієві Андрієві Савка з Нью Британ Конн. за дальших \$6.00 на продовження передплати на наш журнал. Добродій Савка є одиноким в нашо-

му адресарі, що має передплату зазначену аж по Число 147.

Всім повище згаданим добродіям попри нашу щирю подяку кажемо:

*Дай Вам Боже наші любі
всього гим багатий світ,
Щастя, Добра, Веселости
та ще много благих літ!*

ДАЛА ЦІЛУ СОТКУ

*Залюбився Худий Федь
в Товстенькій Явдосі.
Як говорить приповідка
„аж по дірку в носі”.
Скоро тільки повернув
везером з роботи,
Брав до Кіна і на Баль
майже щосуботи.*

*Як прийшов День Уродин
замість вина-трунку,
Купив „Мишок Сміховинок”
для неї в дарунку,
За те вона свого Федя
міцненько обняла,
Та гарячих поцілунків
цілу сотку дала.*

“ ПО ХХ. КОНГРЕСІ КОМПАРТІЇ В ССРСР .”

СИДИТЬ РОСІЙСЬКИЙ РИБАЛКА, ЗАЖУРЕНИЙ НАД ВОДОЮ, ДУМАЮЧИ: — А ШО ДАЛЬШЕ ТЕПЕР СТАНЕТЬСЯ ЗІ МНОЮ? ПЕРШЕ МОЇХ СИНІВ ЦАРІВ, З ПРЕСТОЛІВ ПРОГНАЛИ, А ЛЕНІНА ТА Й СТАЛІНА ЗА ВОЖДІВ СОБІ ОБРАЛИ. ТЕПЕР ХРУЩОВ І БУЛГАНІН, В ІНШУ ДУДКУ ГРАЮТЬ ТА ЛИШЕ ОДИН ЧОРТ ЗНАЄ, ШО НА ДУМЦІ МАЮТЬ?...

ЯК ДОВГО ЩЕ ЦЕ ПОТЯГНЕ, ТА ШО З ТОГО ВИЙДЕ? НА ЧІМ ВОНО ЗАКІНЧИТЬСЯ, ХТО ДО ВЛАДИ ПРИЙДЕ? ТА ЧИ БУДЕ ЩЕ РОСІЯ, ТАКОЮ ЯК КОЛИСЬ БУЛА, ЧИ ЗА ВЧИНКИ СИНІВ ПІДЛИХ, БУДЕ ХРЕБЕТ ГНУЛА? СИДИТЬ РОСІЙСЬКИЙ РИБАЛКА Й БОРЕТЬСЯ З ЖУРБОЮ БО НЕМАЄ В СЕРЦІ СВОЇМ, НІ КРИХТИ СПОКОЮ.

РІЗНИЦЯ В ДОВІРЮ

— Якщо я добре зрозумів, пане докторе, то значить, як я буду вірити, що я здоровий, то я буду здоровий. Це так ви думаєте?

— Так!

— Тоді, якщо ви думаєте, що вам заплачено, то — припускаю — вам буде заплачено.

— Не конечно!

— Чому ж віра не мала б так само діяти в одному як і в другому випадку?

— Чому? — Бо, — бачите є велика різниця: довіряти Провидінню і довіряти вам.

У ЗАПАЛІ

Прокуратор у запалі до лави присяжних:

— Панове, гляньте на лице підсудного! В ньому, як у дзеркалі, кожний з вас побачить бандита!...

ЧИ ЗНАЄТЕ ЩО...

Повна здорового гумору, сміху та карикатур книжка під наголовком:

МИШОК СМІХОВИНОК

Враз з пересилкою, коштує лише 60¢. Замовлення враз з грішми слати до видавця:

EUGENE BEREZINSKY
77 East 7th Street
New York 3, N. Y.

ОСОБИСТІ СПРАВИ

Двоє зустрічаються на вулиці.

— Ви ідіот, дурень, брехун, богуз!

— Ну, хай буде, але чи вас обходять мої особисті справи?

НІЧОГО ОСОБЛИВОГО

Два нурки працюють на дні моря. Один дістає радіограму з корабля:

— Що вони хочуть? — питає другий нурок.

— Нічого особливого. Кажуть, щоб ми зараз випливали нагору, бо корабель тоне.

ПОПУЛЯРНІСТЬ

*Хто Микити не гитає
й дотепів не знає,
в товаристві дуже малу
популярність має.
Зате ті, котрі гитають
постійно „Микиту”
куди підуть, популярність
мають знамениту.*

оКо

— Передплата на журнал „Микита” виносить ТІЛЬКИ \$1.20 центів за котрі одержите 12-ть чисел повних здорового гумору і сатири. Висилати можна готівкою в листі, або і чеком, чи моні-ордером, котрих все треба виписувати на ім'я видавця.

EUGENE BEREZINSKY

77 East 7th Street
New York 3, N. Y.